

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

7 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

REVISTA MISTICA.

Rebém notícias novas del célebre rector que s' ha immortalisat ab la qüestió del banch de Torms. Aquestas notícias nos arriban de Cógul, poble de la provincia de Lleyda, que Mossen Anton Torrellas (à) *Grabat del Penjoll*, va ilustrar també ab la seva presència.

Quan se trobava á Cógul lo que i' hi feya més mal al ull era 'l mestre. «Mentres hi haja burros, diuhen certs capellans, anirém á caball.» De consegüent los mestres son un destorb pèls seus fins, y 'l mestre de Cógul, á l' any 77 quan governava en Cánovas, de bonas á primeras vá ser acusat d' esperitista. Lo rector aná á trobar á més de 60 pares de familia y á pesar de tot l' empenyo no pogué recullir més que 13 firmas de altres tants ignorants que no sabian lo que 's firmavan. A alguns avants de firmar, se 'ls prenia jurament davant d' un Sant Cristó y en presència del Arcalce.

Per fortuna l' Inspector se pogué convence de la falsetat del expedient, y Mossen Torrellas (à) *Grabat del Penjoll* se quedá ab la sotana entre las camas.

Y vegin lo que son las cosas: trasladat á Torms, mossen Torrellas no olvida á la gent de Cógul, sobre tot á las feligresas més vistosas, á las quals visita ab gran freqüencia. Lo vehinat de Cógul vá obrint los ulls, y avuy pot dirse que ab tanta ensenyansa no hi ha un burro al poble: lo mestre ensenya ab las lletras y 'l rector ab l' exemple.

Y á propósit ¿Ahont han anat á parar los 125 duros que l' Ajuntament de Cógul vá proporcionarli ab la condició de tornarlos quan cobrés del govern? ¿Es cert que s' han presentat uns comptes per l' istil dels de Juan Camándulas; aixó es: dos de sal y de sal dos, quatre; cinch de pá y de pá cinch, déu? ¿Es cert que dos ó tres advocats han examinat aquests comptes y no n' han pogut tréure l' aygua clara?

Voldriam que algú 'ns contestés per confondre als malcreyents de Cógul que 's figuran que
«Por dinero baila el cura y por pan, si se lo dan.»

Es necessari que 'ls bisbes, los arquebisbes y 'l Papa, si convé, aumentin l' ensenyansa que 's dona en los Seminaris, ab una nova assignatura. Se tracta de la *Química* aplicada á la religió. Y si 'ls sembla que la *Química* es massa científica, 'ns quedarem á mitj cami, contentantnos ab aplicarhi l' art de la reposteria, pasteleria y confiteria.

La gloria del invent correspon á un católich valencian. Desde avuy ja no sols se confitarán las peras, las figas, las prunas y 'ls rabaquets, sinó també las ánimas. ¿Qué? ¿Se 'n riuhen? Donchs no sigan plagas y llegeixin la fulla número 8 de una colecció que ab lo títol de *Hojas místicas*, acaba de publicar D. Joseph Martí, editor de la ciutat de las xufas. Diu aixis:

RECETA PARA CONFITAR ALMAS.

«Hágase grande acopio de *paciencia*, de *conformidad* con la *voluntad* de Dios, y de una total *renunciación* en sus *manos*. Tómese una calderita de *purísima conciencia*, y si está empañada, échesele un poco de *vinagre* y *sal* de *propio conocimiento*; y con un estropajito de *diligente exámen*, dénsese unas cuantas vueltas, y estregándola muy bien, arrójese aquel poco de *suciedad*, y límpiese con la *gracia sacramental*. Y para que no vuelva á empañarse, pásesele muchas veces un paño de *firme propósito*, hecho lo cual, se procederá del modo siguiente:

«Echense en la calderita las tres cosas sobredichas, que de antemano deben estar prevenidas; añádase en igual cantidad el *azúcar* de la *confianza* en la *bondad*, de Dios y otra porcion crecida de *dulcísima mansedumbre* (esta se halla en abundancia en la droguería de la *VITA CHRISTI*); añádase buena cantidad de *agua* de *doloroso llanto*, y un poco de *temor santo*, esto con moderacion.

«Junto todo, y así dispuesto, póngase la calderita sobre unos hierros de prudente *dismulo*; y arrímese al calor del fuego de *amor de Dios*, y cúbrase la brasa con ceniza de verdadera *humildad*, porque si el fuego es muy activo y no está cubierto, suele tener unas subidas que todo lo derraman y echan á perder. Añádase á todo esto una porcion de *diligente cuidado*, sin medida (pues por mucho que este sea no daña); y con una cucharita de virtuosos *afectos*, váyase revolviendo, ya de una, ya de otra parte, con mucha frecuencia, apartando la espumilla de la *presuncion* y demás *moticias* que van subiendo. Cuando ya todo esté bien desleído, tómese la calderita (no con las manos desnudas, pues tendrá algun mal sabor, sino búsquese un paño de acertado *consejo*, y siempre que la haya de mover sírvase de él), y cuélese en un lienzo muy delgado de *rectísima intencion*, sobre un plato lleno de sencilla *ingenuidad*; y en vuelta el alma con una hermosa tela del *deseo por la gloria de Dios*, se pondrá en aquel baño que tiene ya colado y como clarificado. Todo lo cual junto, se volverá á la calderita, la que se asegurará para que no vaguee; y para que transpire el fuego, póngase de una parte una cuña de *negacion del propio juicio*; y de la otra, de *negación* de la *propia voluntad*.

«Asegurada del modo ya dicho, déjese al fuego de la *adversidad*, mas no se añada leña de *rigores*, *fortalezas* y *trabajos* buscados de intento; basta el fuego que enciende el *mundo*, el *demonio* y la *carne*. Quizá cuando levante el hervor moverá grande ruido y alboroto; entonces son menester tres cosas: 1.º Rociarlo sin parar con unas gotas de *agua* de continuo *recurso á Dios*. 2.º Echar unos granos de *magnánima fortaleza*. 3.º Echar una media colmada de *caridad* con el *próximo* de la más refinada (esta se hallará en lo oficina de la Cruz).

«Todo esto hecho, póngase sobre la calderita una cobertura de oportuno *silencio*; y déjese que vaya hirviendo al fuego de las *tribulaciones* de la presente vida, y que poco á poco se vaya apaciguando, *dulcificando* y *confitando*, hasta que tengan un punto de perfeccion tal, que agrade al Dueño que la ha de comer.»

¿Qué tal? ¿Los ha agradat?

Donchs mirin, llegint lo que precedeix, han guanyat sense saberho ¡CENT DIAS D' INDULGENCIA! Potser alguns dels lectors de l' *ESQUELLA DE LA TORRATXA* 'm deurán la salvació eterna, pèl mer fet de haverlos donat ocasió de llegir la *recepta per confitar ánimas*.

L' arquebisbe de Valencia ha concedit aquesta gracia que per fortuna recau sobre una fulla *graciosíssima*. Diguin que si aquest arquebisbe arriba á llegir *El Arsenal de la Devocion*, concedeix tal raixada de indulgencias, que al Purgatori han de quebrar per falta d' ánimas consumibles.

P. DEL O.

L' ANGELETA.

A MON AMICH P. C.

Casi universal (no més l' hi faltava 'l casi) era la fama que havian alcansat las cocas de Rocanegra, petit poble que té estació en la linea del Nort. En aquell poble solzament hi havia un pastisser que 'n fés y sa filla Angeleta anava á l' estació á vendrelas.

No passava tren que no 'n saltessin una cinquantena de passaljers á comprarne.

Quan no 's venian cocas lo tren feya de paro un minut; pero desde que l' Angeleta 's presentá allí ab la panera sota 'l brás, no hi hagué altre remey que ferlo de 5 minuts, y encare molts cops no bastavan pera poder comprar cocas tots los que 'n vollian.

Algú dirá:—¿Bè, qué tenian de particular que s' en venian tantas?—Las cocas, res: eran com las de Montblanch, Vendrell y Vilafranca; pero la cocaire?... la cocaire si que tenia de particular. ¡Quina mossa! Quan va succehir lo que vaig á contar tenia divuit anys; pero molt bèn empleats. Alteta y proporcionada, ab uns ulls que... ¿Vostés coneixen á la Paca? ¿S' han ficat ab los seus ulls? Donchs aquests al costat d' aquells son... res... cerillas de quarto 'l pam. Lo nás era lo més perfecte que hi vist. ¡Y aixó que n' he vist molts de nassos! Pero cap com lo d' aquella mossa. Era tant bonich, que no vull creure que fós fet com los altres. Si conegués algú que hagués estat en lo cel, l' hi preguntaria si entre 'ls serafins de la Cort celestial n' hi ha algun de desnassat. No pot esser d' altra manera: per mi Déu vá triar lo serafi més idem per la part del nás y vá arrencarli per plantarlo sota 'ls ulls de l' Angeleta.

Voldria continuar detallant las gracias d' aquell portentoso venedor de cocas, pero no puch. Altras vegadas ho he intentat y tampoch he lograt passar endavant. Quan tracto de ferho, ab l' imaginació 'm traslado á l' estació de Rocanegra; 'm sembla veure aquell conjunt de cayas titonerias, perdo l' oremus y no 'm queda altre remey que girar full.

Ab los sis anys que feya que l' Angeleta venia cocas ¡si 'n devia haver sentit de piropos dels molts passaljers que baixavan del tren pera comprarhi! Es dir pera comprarne... pera estar aprop d' ella, tocarli la mà al pagar, rebre una mirada que acabat uo se la po-

dian treure del wagó durant lo viatge y... total, res.

Lo mes de Desembre estava de turno: presidia las borrascosas sessions de la temperatura; concedia l' exercici de sas funcions al fret, a la pluja y a la neu y 'ns feya bufar los dits.

Los encontorns de Rocanegra estavan tots nevats. Fins en lo poble las teuladas de las casas semblava que tinguessen empenyo en fer cambiar l' adjectiu de la Roca...

En l' estació s' hi gelavan los empleats y l' Angeleta.

En los dias de molt de fret l' Angeleta no anava a la estació; pero aquell dia una veu interior l' hi deya «vés!» y cregué a la veu.

Un xiulet prolongat va anunciar la proximitat del tren y un instant després aquest parava en la estació de Rocanegra. Solzament un passatger va saltar: un jove de figura simpática, que s' dirigí a l' Angeleta, l' hi comprá unas quantas cocas y

—Quin fret déu tenir! l' hi digué.

—No molt.

—¿Com se diu?

—Angeleta.

—¿Creuria que per...

No pogué acabar. La campana tocá 's tres cops, lo conductor féu sentir lo pito, la máquina xiulá y poch moments després lo tren s' havia perdut de vista...

L' Angeleta encare estava parada en l' andén de la estació, seguint ab la mirada la direcció que 'l tren havia prés: sa cara estava blanca com la neu que la rodejava y en sos ulls brillavan dos llágrimas. ¡Potser no 'l veuré may més! exclamá.

¡Pobre Angeleta! Lo tren se l' hi emportava 'l cor.

Havian trascorregut quatre mesos. En Ricardo vivia a Barcelona. Los seus amichs lo trobavan desconegut. ¡Avants tan alegre y llavors tan trist! ¿Qué t'és? s' preguntavan y cap d' ells podia endevinarho. Ell may havia dit a ningú que estimés a l' Angeleta. Molts cops havia pensat anar a Rocanegra. —¿Pero qué 'n treuré? s' deya. ¡De segur que l' Angeleta ni s' va fiesar en mi, ni sab quina cara tinch!

Pero un dia determiná anarhi.

En la estació de Rocanegra no hi havia l' Angeleta. —¿Qué s' ha fet d' aquella noya que venia cocas? preguntá a un empleat.

—Escollí 'sent?

Y 'l trist só de las campanas del poble l' hi arribá a l' ànima.

—¿Morta?

—¡Ahi a la nit! ¡Si sabia quant ha sufert! ¡Pobra noyal Deu fer cosa de cinch mesos va passar en un tren un passatger que fou l' únich que baixá pera comprarli cocas. Desde llavors una tristesa gran s' apoderá d' ella, acabá per perdre la rahó y ahir...

Al dia següent, al altre y al altre, 'ls habitants de Rocanegra, del mati fins a la nit, veyan al pobre Ricardo agenollat sobre la tomba de l' Angeleta. Pochs dias després ja no se l' hi veyá; pero també s' estava en lo cementiri. Avants plorava damunt, llavors reposava al costat de sa estimada.

En la estació de Rocanegra lo tren torna a parar solzament un minut. ¿Qué hi farian los passatgers? Ningú s' recorda de que en aquella estació una noya molt bonica hi venia cocas.

En lo mateix dia y hora que 'n Ricardo feya 'l disbarat de morir-se, la seva raspa de Barcelona regirant calaixos trobá sis cocas. Encare que secas, no hi feren poca festa ella y l' assistent d' un tinent d' infanteria que vivia en lo quart pis!

B. O.

NOTAS DE MÚSICA.

Dissapte passat, *Linda Chamounix* al Liceo y *Linda de Chamounix* al Retiro. ¿Com arreglarho?

Sembla talment que las empresas obrin no ab l' afany de complaure al públich y de fer bon calaix, sino ab l' idea de perjudicarse, fentse una competencia cega y desesperada fins al extrem de posar las mateixas obras lo mateix dia.

En l' impossibilitat de quedar bé ab tothom, vaig pregar a un amich meu molt imparcial, que m' enviés quatre notas respecte al Liceo, quedantme jo al Retiro, porque, com que visch al Ensanche y 'l dissapte hi havia molt fanch, ho tinch més avinent.

Veus' aquí 'l telégrama del meu amich.

Linda Liceo, bé. La Torressella admirable. (Me 'n faig càrrech; es de lo milloret que tenen a la Casa gran). Molta correcció y agilitat en lo cant. En lo duo ab lo marqués brillant y en lo rondó plena de sentiment.

Eva Treves no estava de filis, ni de véu. Semblava la seva patrona 'l dia que la van treure del paradís porque... no cantava bé.

Tenor Engel demostrant bon gust y talent. Idem Pan-

dolini, é idem en Vidal. (També ho creyem: lo que es aquest may falla.)

Marqués a càrrech del aficionat D. Joseph Parera. Com a aficionat treu fabas de olla. Empresa déu agrahirli favor. (1)

Conjunt: un dels millors que s' han obtingut en la present temporada. Mestre Mancinelli mereix aplausos.

Aixis s' expressa 'l meu amich, y veig ab gust que aquesta opinió vé confirmada per la premsa local.

Are entro jó:

La *Linda de Chamounix* es d' entre las óperas que s' han posat al Retiro, una de las que han obtingut millor conjunt. Ja saben qu' es una ópera de factura vella, plena d' arias, ab un duo a cada acte, una plegeria aixis que s' puga y l' obligat concertant. Aixis y tot es una de las produccions més frescas y originals de Donizzetti.

La de Sanctis enrogullada com sempre. Creguim *niña, voi devele riposare*. ¡Vosté ray qu' es marquesa y canta per gust! —La Paolicchi feta una monada ab lo traje de Pierrotte, canta ab tots los ets y uts y ab la delicadesa y bon gust que tothom l' hi reconeix son sentimental paper. —En Fattorini desde que s' alimenta bé (ell aixis ho diu) de veras té més véu, y com lo demés ja ho posseheix tot, ja poden figurarse quin Carlos més aficionat faria. —En Ponsini (Maja) en algun tros a gran altura. L' Almazán y en Leoni y en Masip regularets.

Hi esperat al últim per parlar del venerable mestre Porcell encarregat per galanteria del paper de Marqués. ¡Qui l' hi havia de dir, pobre vellet, que a vuitanta dos anys encare seria festejat y sentiria aplausos! Y a fé que 's mereixia.

Un senyor de davant meu plorava recordantse de vint anys enrera quan en los *Camps Eliseos*, aquell caricato, company de 'n Clavé, feya *Il ritorno di Columela, Crispino e la Comare, Pipelet* y tantas altras produccions que tants triunfos l' hi valian.

Mestre, desde las columnas d' aquest periódich sempre festiu, menos are, 'l saluda ton admirador.

FREDELICO.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

La novedat de la senmana ha sigut per nosaltres, catalans, l' estreno de la joguina en tres actes «*Com l' anell al dit*» de D. Joaquim Riera y Bertrán, en lo *Teatro Romea*. ¿S' estranyan que hi haja joguinas en tres actes? Donchs sápigam que 'ls autors francesos ne fan ab cinch y no desdihuen. Joguina ('l mateix nom ho indica) es lo que serveix per entretenir, per fer passar un rato agradablement, y aixó es lo que deu haverse proposat l' autor de «*Com l' anell al dit*» desarrrollant una acció molt senzilla, qual desenllás se prevéu de sobras; pero com lo esencial en aquestas obras no es interessar, no tenim inconvenient en disculpar al autor de que no interessi.

Los personatjes, especialment lo pare (Sr. Fontova), son poch naturals y un xich assainetats; pero tamoch per aixó l' hi farem un càrrech, atenant a l' indole de la producció. Estém cansats de veure tipos tant arbitraris com los de l' obra del Sr. Riera, en celebrats *vaudevilles* francesos, y aixó que l' autor de alguns dels més aplaudits, M. Labiche, forma part de la Academia.

L' obra distréu y fá riure, y per consegüent logra lo que l' autor devia proposarse. Hi ha en ella abundancia de xistes y algunas situacions molt cómicas. Las ganyotas del Sr. Fontova pels efectes que produheixen equivalen a xistes. Nos hi sobran alguns retruchs y jochs de paraulas massa artificiosos, y estém conformes ab los que han dit que si s' escursessen alguns parlaments y sobre tot alguns monóchs, l' acció quedaria més desembrassada y aumentaria l' efecte.

L' execució bona: en Fontova té rasgos inimitables que 'l colocan a la altura dels millors actors cómichs que hém tingut ocasió de veure. En Fuentes molt bé, encare que recorda una mica 'l *Coixet de Cura de moro*. L' Isern molt acertat. Y la senyoreta Fontova fent cada dia nous progressos. L' autor va ser cridat algunas vegadas a l' escena.

Fora d' aquest estreno poca cosa més han donat los teatros durant la senmana. No parlem de las funcions de ignocents, que ab ben pocas variants consisteixen sempre ab lo mateix.

Al Liceo ensejan *Roberto il Diavolo*: al Retiro dilluns en Bachs y dimecres la simpática Paolicchi van celebrar lo seu benefici. Ja 's ne parlará en *Fredelico*. — Dilluns va donar lo seu la característica Sra. Mirambell, fent dos singlots. Vull dir que va posar *Lo punt de las donas* y *Lo cantadó*, singlots de 'n Pitarra que encare fan riure. ¡Quina diferencia entre aquestas obras tan rioleras y 'ls dramas que are produex lo *Mestre en Gay saber* en Frederich Soler! No obstant tinch noticia de que molt aviat nos donará 'a coneixe una comedia.

(1) En Parera per forsa ha de servir. ¿Com no ha de fer de caricato ell que ademés fa caricaturas?

—Al *Circo barcelonés* ha debutat la gimnasta senyoreta Adela y al *Circo ecuestre*, *Donna Juanita* está a punt d' ensenyar las camas per la setantésima vegada.

Aquest dia al *Principal* una pagesa que acabava de veure la màgia, s' quedava seguida en lo puesto, ab un pam de boca oberta, sense donarse compte de lo que acabava de presenciar.

—Vaja, aném a dormir, vá dirli 'l seu marit: semblas la *Redoma encantada*.

N. N. N.

¡¡LA GROSSA!!! (1)

No hi ha sort de lotería que porti tanta alegría com la *grossa* de Nadal: si no fós porque... diria qu' es una *mono-mania* que s' va fent universal.

¡Oh la grossa! Es la esperansa de felicitat que alcansa a tothom sens distinció, rebent de mils la alabansa que somrihen ab confiansa tot somiant un temps milló.

Desde 'l rich que ja 'n té massa al pobre que treballa passa tenen lo mateix desvel: tots de diners a la cassa ab fé que 'ls límits traspassa compran décims... ¡foll anhel!

L' un, errant a la ventura, buscant fortuna segura, sense treballar, no viu y 's seus recursos apura: interessá un *nap* procura porque diu que 'l cor l' hi diu.

L' altre, acomodad, se lleva y ab deliri que 'l subleva en varios vá interessant: aquell diners en matlleva per bitllets... y a casa seva per pá l' están esperant.

A uns quants l' afany insinúa que prenent un cap y quia potser la *grossa* 's viudrá: algun d' angunia ja sua porque ni cuita ni crúa, confia que sortirá.

Números baixos molts trian; bastants ab *ceros* confian ó buscan números alts Uns de rengia altres voldrian y tots plegats se refian de la sort... y están malalts

Es desgracia verdadera tal frenética fatlera que a tothom té preocupat. ¡De quina certa manera de la sort corre al darrera nostre pobra societat!

Encegats per fer fortuna trobem ocasió oportuna per formar munts d' ilusions que arriban fins a la Lluna: la miseria 'ns importuna: veyém rals per tots cantons.

¡Ja han rifat! ¡sort malhaurada! Ab resignació forçada quedém contents y enganats ab la bossa un xich buvdada y la *grossa* al coll penjada... ¡Nosaltres quedém rifats!

PEPET DEL CARRIL.

ESQUELLOTS.

Senyor Cabot, que siga l' enhorabona: ja 'l tenim primer tinent d' arcalde: consti que me 'n alegro molt.

Fugi, home, no s' torni roig, que vosté mereix aixó y molt més.

L' únich que sento es que l' hi hajan conferit la vara del Sr. Casas. Ignoro si será cert; pero hi sentit a dir que té 'l punyo mo t gastat... per l' ús.

Are, Sr. Cabot, recordis qu' es esquerrá y que té obligació de caminar més depressa que D. Francisco. No hi fá res que l' estaloni. Jo crech que precisament per aixó se l' ha nombrat.

Oh y que vá tenir 34 vots. Tants com quartos una pesseta.

(1) Aquesta composició havia de publicarse la senmana passada. haventho impedit l' excés de original.

Lo bisbe ha visitat la seva vila natal, Arenys de mar.

La visita va donar lloch a una sèrie de funcions religioses y a un pisolavis de cal Ample, religiós també. Figürinse si ho seria, que fins va servirlo la fonda de la Providencia de Caldetas.

A las postres de segur que no havian de faltarhi *ánimas confitadas*, segons la recepta de Valencia.

Diu lo Diluvio qu' en Rius y Taulet es molt amich dels seus amichs

Proba al canto: lo Sr. Casas, intim amich seu, sacrificat al Sr. Cabot.

Un'altra proba: lo Sr. Michel que ja té la vara en capella.

Tercera proba: lo gran elector Sr. Cebrian que está a punt de quedar-se com lo célebre gall de Moron.

Decididament, D. Francisco es molt amich dels seus amichs.

Quan corra un temporal, los seus amichs s' abressan ab ell y D. Francisco 'ls acompanya disimuladament fins a la borda del barco y 'ls tira a l' aygua.

«¿Qué es esto? —Un amigo al agua puede el baile continuar.»

Fá pochos dias que 'l bisbe d' Avila assistia a la fàbrica de xocolate de D. Matias Lopez (Escorial) a benehir una màquina de vapor de 100 caballs de forsa, capàs de produhir diariament 40,000 lliuras de xocolate.

Ab tal motiu vá pronunciar una arenga encaminada a patentisar l' armonia qu' existeix entre 'ls adelantos de la industria y la religió.

Si senyors, la religió pot arribar a ser un gran element industrial.

Lo dia que s' utilisin los capellans com a forsa motris.

L' Ajuntament suposo que déu tenir una comissió de obras, encarregada d' expedir permisos per la colocació de aparadors.

Donchs no seria mal que algú de la tal comissió passés pel carrer de Trafalgar, y en una casa (no recordo 'l número) situada prop de l' estació de la tranvia de Sant Andréu, hi veurá un aparador atravesat que adelanta uns dos pams sobre l' acera, molt apropiat per rómprer la crisma.

Aquest aparador té no més que una ventatja: la de ser de un dentista.

De manera que si al topar se trenca las dents, no tenen més que pujar al pis y 'ls farán una dentadura nova.

L' altre dia un municipal encarregat de procurar que tothom compleixi las ordenansas, se reya de un pobre cego que havia topat ab lo tal aparador.

¡Y quin tip de riure vá ferse 'l tal municipal! Encare are, sempre que ho conta, riu.

Naturalment, es tant bonich veure un cego que refiat de que l' acera está desembrassada, s' acosta pás a pás y presenciar com s' estabellal...

A un municipal aixis se 'l ascendeix a cabo. O bé se 'l nombra conserje de l' escola de cegos.

Un escriptor de Paris s' ha entretingut a contar las vegadas que alguns artistas de aquella capital han comés crims sobre las taulas ó sigut victimas de atropellos.

A l' actris Maria Laurent se l' hi han mort 44.500 fills.

La senyoreta Patry ha sigut violada 17.000 vegadas. Lia Felix no més que 16.000.

Taillade ha perpetrat 29.000 assassinats y envenenaments.

Dumaine ha rebut 38.000 punyaladas.

Laray ha pegat 19.000 punyaladas en diversos pits.

Y Mlle. Julien, novicia encare en la carrera, ha begut ja 1.600 vegadas en la copa del crim y de la venjansa.

Admirinse, assómbrinse... De genolls tothom davant de l' erudició de *La Vanguardia*.

Referintse al actual arcalde de Gracia, deya aquest dia:

«Esta es la mision que tiene el actual alcalde, capacidad académica, y no alcalde botarate, como tantos parecidos al del drama de Calderon.»

De manera que 'l famós Alcalde de Zalamea es un botarate, un ximplet, un home sense sanderi.

Després de tot, potser tinga rahó.

Com que l' arcalde de Zalamea no feya votar als morts!

Un pobre dependent de comers, que tenia una parti-

cipació en lo número 38.608, avants del sorteig se la vá vendre

Y al veure que aquell número havia tret la grossa, vá caure malalt de gravetat.

Una pobre dona al saber que havia tret la grossa, també vá caure malalta de una afecció al cor.

La rifa vá tocarla al cor.

Moralitat: tots los extrems son dolents. Mal si tréus, mal si no tréus. Lo millor es no comprar bitllets.

Entre pescadors: —Jo un dia vaig treure de l' aygua un llús que pesava dos arrobas.

—¿Ab la canya? —Si senyor, ab la canya.

—Si qu' es estrany. —Més estrany es lo que 'm vá passar a mi.

—¿Qué 't vá passar? —Jo vaig treure un llobarro, y lo més xocant es que era fregit de fresch.

QUÈNTOS.

Conversa pescada al vol: —¿Sabs en Matias? —¿Qué l' hi ha succehit? —Que s' ha mort. —Sempre ho havia cregut que acabaria aixis.

Hi havia un autor dramàtic molt poch aficionat a presenciar los estrenos de las obras dels seus companys.

—¿Y aixó? l' hi preguntavan. —Que vols que 't diga: si l' obra es dolenta 'm fastidia y si es bona 'm fastidia molt més encare.

Un minyó tronat vá tréure una rifa, y desde llavors vesteix com un senyor.

—Noy, l' hi diu un antich company seu de glorias é infortunis: estás fet tot un senyor; pero permet que l' observi una cosa.

—Digas. —Dús dos ó tres tacas a la livita.

—Permetme que 't digui una cosa també. —Digas.

—Voldria no equivocarme; pero 'm sembla que portas una livita dessota de las tacas.

Un xavalet de set o vuyt anys, mentres lo barber l' arrapava, deya:

—Més curt, més curt... —Pero ¿perqué vols que te l' escursi més?

—Perque quan nos barallém ab en Lluisset jo puga agafarlo pels cabells y ell no puga agafarmhi a mi.

En una llibreria hi havia un cartell anunciant una novela titolada *La mujer adúltera*.

Y una nena que donava la má al seu pare, vá preguntarli:

—Papá, ¿qué vol dir aixó de *mujer adúltera*? Lo pare fentla seguir vivament.

—Aném, filla, anem: ja ho sabrás quant serás gran.

Un senyor té uns ulls de poll tant tremendos, y pateix tant dels péus, que un dia trepitja una botina que havia deixat per allá terra perque l' hi duguessin a enllustrar, y exclama:

—Vatua 'l dimoni... Home vaji ab cuidado. Era tal la seva aprensió que 's creya que algú l' havia trepitjat.

Un pobre escriptor molt tronat al sortir de Cal Afarta pobres se topa ab un amich que l' hi pregunta:

—Aquí menjas, infelis? —Molt rarament.

Fá un sospir y cambiant de tó, anyadeix: —Sempre que puch menjar.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I. Prima Total, ja 't dich jo que he sigut ben desgraciad! De mí ningú té pietat, ningú 'm té per home bó: jo que hi corregut tant dos y dos invers hi he tingut, are estich ben abatut!.

¡Ni un moment tinch de repós!

SIMON DE SEDRUËL.

II.

A un negociant de primera vareig dirli molt formal: —Mestre, que sou de Total? Y 'm va dir.—Dos: de Tercera DOS COMPANYS.

MUDANSA.

En Tot ab ó ahir digué sent a casa de 'n Cipria que D. Manel Moliné treballa bé al tot ab a RAMON ROMANISQUIS

ANAGRAMA.

Una noya molt total en una total s' estava, y esperverada cridava: —Arriba tot... Vaig a dalt. J. M. F. DE PETITS.

TRENCA-CLOSCAS.

FALSA. Formar ab aquestas lletas lo nom de un poble de Catalunya. P. B. DE A.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1.—Una lletra.
- 5 4.—Nota musical.
- 8 6 5.—Apelido.
- 5 6 7 8.—Idem.
- 3 1 5 6 1.—Nom de dona.
- 1 5 3 1 5 6.—Enser casulá.
- 1 3 4 5 6 7 1.—Part del mon.
- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Apelido catalá.

MARIETA N. Y C.^a

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: una consonant.—Segona: una cosa que fa de mal rebre.—Tercera: nom de una dona.—Quarta: part del cos.—Quinta: vocal. CROSPIS.

GEROGLIFICH.

VO.
D. AL
PP PPP
ant
P P
K

NAS DE PUNTA INGLESA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO

1. XARADA 1.ª—*Ta-rra-go-na*.
2. Id. 2.ª—*Neu-las*.
3. MUDANSA.—*Pa -Pare-Pari-Paro*.
4. SINONIMIA.—*Copa*.
5. ROMBO.—
C
N A P
C A P E LL
P E LL
LL
6. TRENCA-CLOSCAS.—*La Sila fá mido*.
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Lisandro*.
8. GEROGLIFICH.—*Per ossos Russia*.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINIS GUIATS PER LAS QUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 1/2 rals fins a 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure'is y se convencerán que no exagerém.

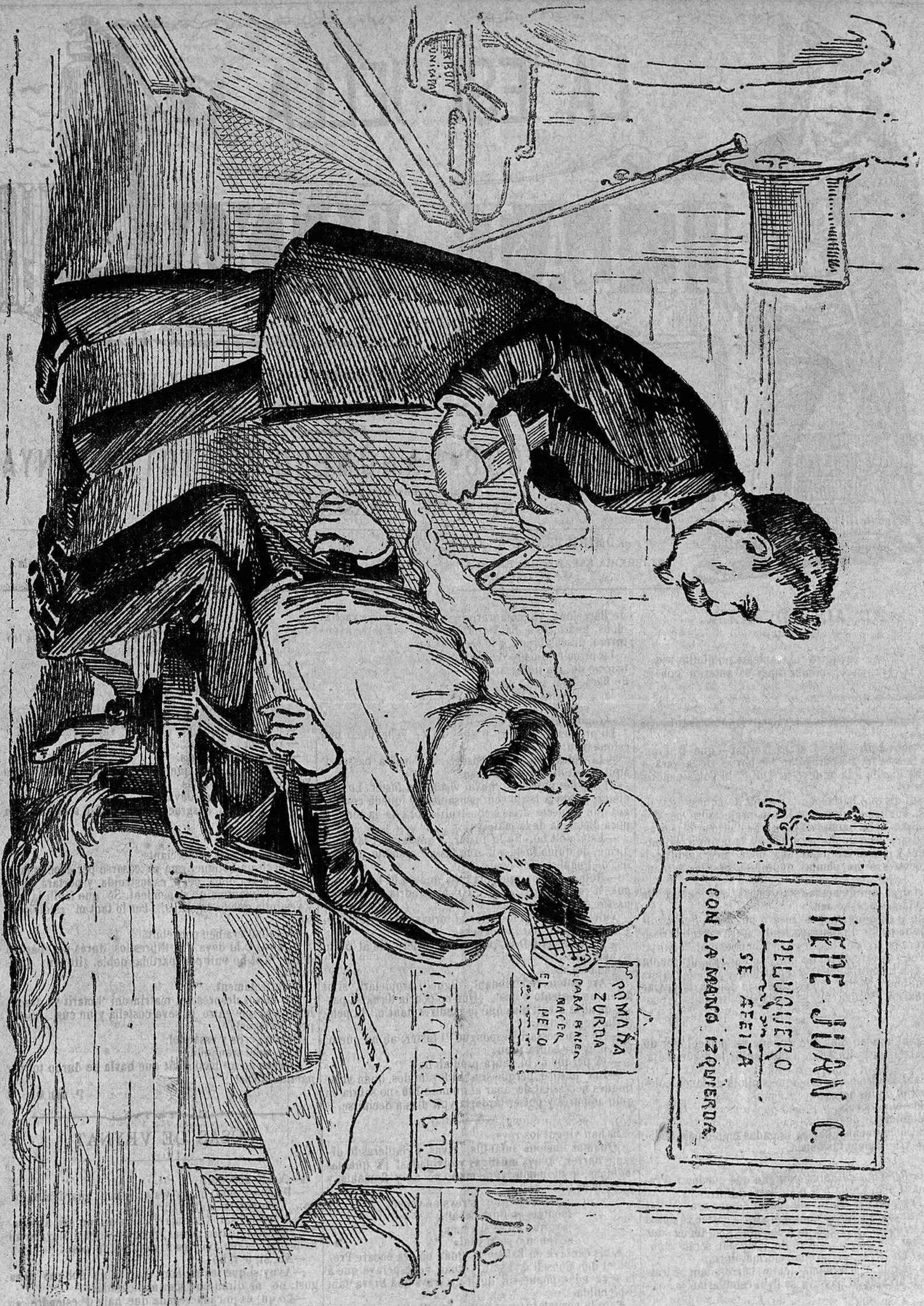
VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponents s' otorgan grans rebaixas.

LIBROS PARA AGUINALDOS Y REGALOS.

Gran colecció de obras de lujo y económicas, ilustradas con preciosas láminas en negro y colores, elegantemente encuadernadas.—Precios desde 2 reales en adelante.—Llibreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

UN BARBÉ ESQUERRA.

PEPE JUAN C.
PELUQUERO
SE AFEITA
CON LA MANO IZQUIERDA.

POMMAÑA
ZURRA
PARA RAIEN
MACER
EL PELO

BARBERIA
D. JUAN

—Alsa, que ja l'hi tenim una patilla a terra, y l'altra ensabonada.